

[Arbejdsministeren]

nævner man de mange ændringer i skattelovgivningen og den udtrykkelige fritagelse af de lavest lønnede og pensionisterne, lærlinge og elever og andre dårligt stillede grupper og fremhæver herved den sociale balance. Man fremhæver også det forslag, der nu forhåbentlig gennemføres om Lønmodtagernes Dyrtidsfond, og man understreger endelig de fremskridt, der sker med hensyn til medarbejdernes indflydelse i aktieselskabers og anpartsselskabers ledelse.

Så siger man: på denne baggrund har SiDs hovedbestyrelse taget regeringens plan til efterretning, men det må selvfølgelig være en udtrykkelig forudsætning, at der ikke ændres yderligere ved helheden i denne plan.

Så har man en række hårde ord om de politiske partier – og jeg skal sige til fru Lilli Gyldenkilde, at fru Lilli Gyldenkildes parti bestemt ikke går ram forbi i den forbindelse – og så slutter man, jeg citerer:

»I denne situation«, – altså efter at de politiske partier havde svigtet deres ansvar – »var alternativet til regeringens reducerede helhedsplan enten et valg med risiko for en borgerlig regering eller nye finanspolitiske stramninger såsom nye afgifter og skatter og en momsforhøjelse. Det sidste ville ensidigt ramme almindelige lønmodtagerindtægter og ikke give garantier for en socialt afbalanceret følgelovgivning.«

Det er Specialarbejderforbundet i Danmarks bedømmelse af situationen, og jeg kan sige, at jeg og regeringen er helt enige i denne bedømmelse fra vores største faglige forbund.

Jeg skal sige til fru Lilli Gyldenkilde, at man kan ikke bruge statsministerens udtalelse om de 5½ dyrtidsportioner som udtryk for, at lønmodtagerne mister 5½ dyrtidsportioner. Der er et stort offer i den plan, regeringen har lagt frem her for lønmodtagernes vedkommende, et meget, meget stort offer for at rette situationen op. Offeret er på de 3½ dyrtidsportioner samt manglende dækning for fremtidige olie- og benzinprisstigninger.

Forskellen herfra op til de 5½ dyrtidsportioner kommer selvfølgelig af, at vi får en afdæmpet prisstigningstakt i forhold til, hvad der ellers ville have været tilfældet, og det er til fordel for lønmodtagerne, for, som fru Lilli Gyldenkilde udmærket ved, den automatiske dyrtidsregulering giver ikke fuld

dækning, og der er altså ikke noget tab her for lønmodtagerne ud over det offer, det betydelige offer, jeg understregede før.

Fru Lilli Gyldenkilde har jo heller ikke lagt skjul på, at det var nødvendigt med et betydeligt reallønsfald, hvis man skal rette situationen op. Fru Lilli Gyldenkilde ved, at der allerede i situationen, som den er nu, vil blive tale om betydelige reallønsfald for lønmodtagerne som følge af den alvorlige økonomiske situation, vi står i. Energiafgiften, som socialistisk folkeparti har foreslået, samt indgreb over for samhandelen med udlandet vil uvægerlig føre til yderligere reallønsfald, som ikke mindst vil ramme de lavest lønnede. Forskellen er altså ikke, at nogle tror, det er nødvendigt med et reallønsfald, og andre ikke. Forskellen er alene, hvor man placerer reallønsfaldet, og hvor solidarisk i forhold til andre befolkningsgrupper i samfundet dette kan gøres.

Til fru Grethe Fenger Møller kun en enkelt bemærkning. Jeg tror, fru Grethe Fenger Møller sagde: hvorfor har regeringen svækket sin politik på dette område? Jeg gav under andenbehandlingen en nøje forklaring på dette forhold, men vil dog gerne tilføje, at det vel ikke kan overraske, at når et indgreb i muligheden for at føre lønforhandlinger samt etablere taktreguleringsordninger osv. i overenskomst- eller aftaleperioden, et indgreb, som havde støtte fra lønmodtagernes organisationer, mødes med udtalelser som blålys, grusbunke og andre udtryk, som fru Grethe Fenger Møller vil nikke genkendende til, giver det selvfølgelig den reaktion, at hvis det ikke er andet end blålys og grusbunke, hvorfor skal det så gennemføres? Jeg tror i det hele taget, man må konstatere, at forudsætningen for et så stort indgreb i aftalefriheden på arbejdsmarkedet er en forståelse blandt lønmodtagernes organisationer og de valgte tillidsmænd, og man kan ikke sige, at den nuværende situation giver baggrund for en sådan forståelse og dermed heller ikke for, at politikken kan blive tilstrækkelig effektiv.

Må jeg til sidst på regeringens vegne udtrykke tilfredshed med, at det til trods for alle vanskeligheder er lykkedes at samle et flertal i folketinget for at bære denne ubehagelige, men strengt nødvendige politik igen.